

rutiner i virksomhederne, for at undgå konstaterede fejl o.lign.

Alvorligere er naturligvis (evt. midlertidige) forbud mod salg af fødevarer, som er mistænkt for at være behæftet med fejl, er forurenede med kemiske stoffer eller fremmedlegemer, er vildledende mærket eller lignende. I disse tilfælde er myndighederne nødt til at kunne gribe ind og hindre, at sådanne fødevarer bringes ud i omsætning. Er varerne kommet ud i omsætning, må myndighederne kunne påbyde den ansvarlige at tilbagekalde varerne fra andre omsætningsled.

Forbud og påbud, som har til formål at justere eller forbedre produktionshygiejne og drift, anvendes i stort omfang og er nødvendige både for at kunne sikre danske forbrugere og af hensyn til den danske fødevareeksport.

De nævnte forbud og påbud af omsætningsbegrænsende karakter er ikke særligt hyppigt forekommende, men har været nødvendige at anvende i en række tilfælde, især hvor der er tale om sundhedsrisici eller om gentagen eller bevidst overtrædelse af lovgivningen. Det gælder således fordærvede fødevarer, varepartier med ulovlige rester af pesticider eller andre forureninger, varer, der er vildledende mærket, varer med ulovlige tilsætningsstoffer, glas eller keramik med for højt indhold af tungmetaller m. v.

I en række tilfælde vil de forhold, som er årsag til et påbud eller forbud, tillige udgøre en strafsanktioneret overtrædelse af krav fastsat i loven eller i medfør af loven. Dette gælder eksempelvis den centrale bestemmelse i lovforslagets § 7. Hvorvidt en sådan overtrædelse også vil blive forfulgt strafferetligt, vil dog afhænge af en selvstændig vurdering, men en række forhold, såsom karakteren af en eventuel sundhedsrisiko, vil naturligt indgå i såvel vurderingen af behovet for et påbud eller forbud, som i den strafferetlige bedømmelse.

Til stk. 2

Da den hidtidige lovgivning har givet anledning til tvivl på dette område, skabes der med denne bestemmelse et sikkert grundlag for, at tilsynsmyndigheden kan foretage de nævnte foranstaltninger for den ansvarliges virksomheds regning. Dette vil eksempelvis være relevant, hvis den berørte virksomhed ikke efterkommer et påbud om at tilbagekalde eller destruere et sundhedsfarligt vareparti.

Reglerne i lovforslagets § 56 om morarenter, rykkergebyr, en ny ejers eller brugers hæftelse og udpantningsret gælder også i relation til de udgifter, som det offentlige afholder i medfør af denne bestemmelse.

Til § 65

Bestemmelsen er en sammenskrivning og præcisering af levnedsmiddelovens § 45, kødlovens § 21, fiskekvalitetslovens § 23, stk. 3, mælkeproduktlovens § 16 og æglovens § 11.

Det præciseres således i forhold til levnedsmiddeloven, at der ikke skal foreligge retskendelse. Der er endvidere som følge af udviklingen på det teknologiske område foretaget en udvidelse af de områder, hvortil bestemmelsen hjemler adgang.

For at kunne udføre en effektiv kontrol med virksomheder og fødevarer må myndighederne for at kunne gennemføre uanmeldte tilsyn have adgang til de lokaliteter, hvor behandling og salg af fødevarer foregår. Myndighedernes adgang gælder alle lokaler, private eller offentlige, transportmidler m. m. Det forudsætter endvidere, at myndighederne har ret til at gøre sig bekendt med virksomhedens skriftlige materiale herunder elektroniske data i det omfang, det er nødvendigt for udøvelse af administration og kontrol i henhold til loven. I en række tilfælde vil formålet med den offentlige kontrol forspildes, hvis tilsynsmyndigheden ville skulle afvente retskendelse for at kunne gennemføre en sådan kontrol.

Bestemmelsen vil desuden være af central betydning i situationer, hvor der f.eks. er overhængende risiko for, at sundhedsfarlige fødevarer bringes i omsætning, og hvor den ansvarlige ikke ønsker at medvirke til at hindre dette.

Med udtrykket »personer, der er særligt bemyndiget hertil« gives der som hidtil mulighed for, at tilsynsmyndighederne i specielle tilfælde kan inddrage personer med en særlig fagkundskab i kontrollen. Endvidere giver bestemmelsen mulighed for at andre, såsom revisionsenheden og EU's kontrolkorps, kan medvirke ved kontrollen. Denne mulighed indebærer ikke, at de pågældende kan træffe beslutning indenfor lovens område.

Til § 66

Bestemmelsen viderefører regler i levnedsmiddelovens § 46, kødlovens § 21, mælkeproduktlovens § 16, æglovens § 11 og fiskekvalitetslovens § 23, stk. 3, idet der er foretaget en præcisering af bestemmelsen.

Oplysninger om økonomiske og regnskabsmæssige forhold er et vigtigt led i kontrollen med virksomhederne. Kun oplysninger, som er af direkte betydning for kontrollen, kan dog kræves afgivet. Myndighederne kan vederlagsfrit forlange EDB-udskrifter og kopier af relevant materiale, samt prøver af enhver art, som er relevant for kontrollen og overvågningen af fødevarer m. v. udtaget og tilsendt.

Bestemmelsen indebærer, at virksomheder også er